

A Fővárosi Ítéltábla dr. Jakab Rita ügyvéd (**felperesi képviselő címe**) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, a Pintér és Szabó Ügyvédi Iroda (**alperesi képviselő címe**; ügyintéző: dr. Szabó Tamás ügyvéd) által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. június 18-án meghozott 32.G.44.894/2014/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 13. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 (Kétszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A felperes költségmentessége folytán le nem rótt 643.200 (Hatszáznegyvenháromezer-kétszáz) forint jogorvoslati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az alperessel 2007. október 4-i és 2007. október 8-i keltezéssel megkötött lízingszerződés és az ahhoz kapcsolódó ÁSZF, továbbá a lízingszerződés 2009. szeptember 9-én kelt módosítása, valamint a lízingszerződés 2010. április 16-án kelt azonnali hatályú alperesi felmondása érvényesen nem jött létre, a szerződéseket úgy kell tekinteni, mintha a felek között létre sem jöttek volna, így azokból a továbbiakban a felekre semmiféle jog vagy kötelezettség nem hárul. Arra az esetre, ha elsődleges kereseti kérelme nem vezetne eredményre, másodlagosan a lízingszerződés és az ahhoz kapcsolódó ÁSZF, a lízingszerződés módosítása, valamint az azonnali hatályú alperesi felmondás érvénytelenségének megállapítását kérte.

Előadta, a lízingszerződést mint egyéni vállalkozó kötötte alperessel marógép és lapszabász gép, valamint a hozzájuk tartozó, a szerződésben megjelölt tartozék lízingelése céljából. A lízingszerződést 2009. szeptember 9-én a felek módosították, majd 2010. április 16-án alperes azonnali hatállyal felmondta a tőke- és kamattartozás nemfizetése miatt.

A lízingszerződés megkötése időpontjában hatályos 1996. évi XCII. törvény (Hpt.) 3. számú

melléklet I.2. pontja tételesen, eltérést nem engedő módon tartalmazta azoknak az azonosító adatoknak a felsorolást, amelyeket a Hpt. hatálya alá tartozó pénzügyi intézmény vonatkozásában az általa kötött szerződésben fel kell tüntetni. A Hpt. a Ptk.-hoz és a 2006. évi V. törvényhez (Ctv.) képest egyaránt speciális jogszabálynak minősül, így az azokban foglaltakat megelőzően kell rendelkezéseit alkalmazni (BH2012.41.). Ugyanakkor a Hpt. nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely az említett azonosító adatok bármelyike vonatkozásában lehetővé tenné feltüntetésük mellőzését, amiből az következik, hogy amennyiben a szerződéskötéskor ezen adatok bármelyike hiányzik a pénzügyi intézmény által kötött szerződésről, az a pénzügyi intézményt szerződésképtelenné teszi, a jogképesség hiányát vonja maga után. A perbeli lízingszerződésen a Hpt. 3. számú melléklet I.2. pontjában írt azonosító adatok nem kerültek feltüntetésre, ennek következtében hiányzott az alperes szerződéskötési képessége, jogképessége, ezért nem köthetett érvényes szerződést. Ily módon az alperes hibájából a szerződés nem jött létre érvényesen, továbbá a szerződésmódosítás és a felmondás sem tekinthető érvényesen létrejöttnek.

A szerződés azért sem jött létre érvényesen, mert az alperes nevében eljáró személyek annak aláírása során megsértették a képviselőre, illetve a képviselői jogosultságra és annak igazolására vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket. Arra figyelemmel, hogy a Hpt. rendelkezései szerint a szerződés csak írásban érvényes, a Ptk. 223. § (1) bekezdése alapján alperesnek a szerződés aláírásakor eredeti meghatalmazásokkal, illetve aláírási címpéldányokkal kellett volna igazolnia a nevében aláíró személyek képviselői jogosultságát és ezeket az okiratokat csatolnia kellett volna a szerződéshez, egy-egy példányukat a felperesnek is átadva, aminek elmulasztása utóbb már nem pótolható. Aláírási címpéldány hiányában nem állapítható meg, hogy az alperes nevében aláíró személyek rendelkeztek-e együttes aláírási jogosultsággal. A szerződésből nem tűnik ki az sem, hogy azt alperes nevében ki írta alá. A képviselői szabályok megszegése következtében a szerződés megkötésekor hiányzott az alperes akarati és nyilatkozási képessége, azaz szerződéskötési képessége. Az álképviselő szabályainak alkalmazását kizárta teszi a Ptk. 522. § (2) bekezdése, amely a perbeli kölcsönszerződésre írásbeli alakot ír elő, továbbá a Ptk. 223. § (1) bekezdése, amely szerint a meghatalmazáshoz olyan alakszerűségek szükségesek, amelyeket a meghatalmazás alapján kötendő szerződésre a jogszabály előír. E rendelkezésekből az következik, hogy amennyiben álképviselőről is lenne szó, az álképviselő cselekményének jóváhagyásához írásbeli alakra lenne szükség. Az álképviselő lehetőségét egyebekben a Hpt. 3. számú melléklet I.2. pontja is kizárja azzal, hogy a pénzügyi intézményt képviselő személyek beosztással és névvel történő feltüntetését írja elő a szerződésben. Mindezekre a rendelkezésekre figyelemmel nyilvánvaló, hogy sem álképviselőnek, sem jóváhagyásnak nincs helye a perbeli esetben.

A szerződés azért sem jöhetett létre érvényesen, mert a Hpt. 5. § (2) bekezdés d) pontja szerint alperes nem jogosult pénzváltási tevékenység végzésére, így semmiféle devizára vonatkozó pénzügyi műveletet nem végezhetett, arra sem volt jogosult, hogy a szerződésben finanszírozási pénznemként svájci frankot alkalmazzon. Pénzváltási engedély hiányában ugyanis alperes semmiféle devizával nem rendelkezhetett, deviza hiányában pedig nála árfolyam különbözet sem keletkezhett.

A semmisség körében felperes a következőkre hivatkozott.

A Hpt. 3. számú melléklet I.2. pontjának megsértése a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerinti jogszabályba ütközés miatti semmisséget eredményez.

Jogszabályba ütközik, ezért semmis a lízingszerződés azért is, mert nem felel meg a pénzügyi lízing Hpt. 2. számú mellékletében foglalt értelmező rendelkezések 11. pontja szerinti fogalmának, hiszen a szerződés alapján alperes a lízingdíj fizetésére annak ellenére változatlanul igényt tart, hogy felmondta a szerződést, a lízingtárgyat értékesítette, aminek következtében felperes nem szerezheti meg annak tulajdonjogát, erre figyelemmel a lízingdíj követelés tisztességtelenné is minősül.

Ugyancsak jogszabályba ütközés miatt semmis a lízingszerződés azért is, mert nem felel meg a megkötésekor hatályban volt Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b), c), d) pontjaiban meghatározott

követelményeknek, nem tartalmazza a szerződés tárgyát [a) pont], a teljes hiteldíjmutatót, illetve az annak számításakor esetlegesen figyelembe nem vett egyéb körülményeket [b) pont], a szerződéssel kapcsolatos összes költséget [c) pont], a hiteldíj megváltoztatására alapul szolgáló feltételek, körülmények meghatározását [d) pont].

Mindezek mellett a perbeli lízingszerződés egy valójában forint alapú szerződést leplez, színlelt, így a Ptk. 207. § (6) bekezdése szerint is semmis. A felek között ugyanis forint alapú lízingszerződés jött létre, amelyben szó sincs devizáról. A vételár forintban került meghatározásra, a törlesztésre is forintban került sor. A szerződésnek a svájci frankhoz csak annyi köze van, hogy az árfolyam emelkedését alperes folyamatosan a felperesre terhelte, amiből egyoldalú és kirívó előnye származott. Az alperesi védekezésben előadottak szemben az ÁSZF a Ptk. 205/A. § (2) bekezdésében meghatározott feltételek hiányában nem vált a szerződés részévé, mert azt a felek egyedileg nem tárgyalták meg, ami mellett egyebekben a 2/2012. (XII.12.) PK vélemény szerint vélelem is szól. A színleltséget támasztja alá az is, hogy alperes semmiféle olyan bizonylatot nem állított ki, ami igazolná, hogy felperes svájci frankot kapott volna, amit forintra váltottak át, vagy hogy a felperesi befizetések svájci frankra kerültek volna átváltásra.

A szerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközőnek is minősül, így a Ptk. 200. § (2) bekezdésének második fordulója szerint is semmis. A lízingszerződés ugyanis kirívóan egyoldalú előnyöket biztosít az alperes számára, mert abban nincs pontosan feltüntetve, hogy a törlesztőrészek mikor, milyen objektív okból emelhetők, továbbá a szerződésnek semmiféle devizához nincs köze.

A 93/13/EGK irányelv 3. cikk (1) és (2) bekezdésében, valamint a melléklet 1.e. pontjában foglaltakra is figyelemmel a lízingszerződés mindezekén túl a Ptk. 209. § (1) és (3) bekezdése, valamint 209/A. § (2) bekezdése alapján is érvénytelen, mert tisztességtelen, mégpedig abból adódóan, hogy a jogügyletre nézve alperes semmiféle tájékoztatást nem adott a felperes részére, sem a szerződést, sem az ÁSZF-et egyedileg nem tárgyalta meg a felperessel, az ÁSZF egyoldalúan az alperes számára előnyös rendelkezéseket tartalmaz, míg felperesre csak kötelezettségeket ró, az alperest megillető egyoldalú szerződésmódosítási jog gyakorlásának objektív feltételeit nem határozza meg, árfolyamváltozás esetén kizárólag a kedvezőtlen hatásokat hárítja a felperesre, ugyanakkor nem biztosítja felperes számára a felmondás lehetőségét.

Alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Véleménye szerint megalapozatlanul állítja felperes azt, hogy a Hpt. 3. számú melléklet I.2. pontjában rögzített valamennyi azonosító adatának feltüntetése hiányában a szerződés nem jött létre, illetve érvénytelen. A Hpt. rendelkezései értelmében a szerződésben azokat az adatokat kell feltüntetni, amelyek alapján a pénzügyi intézmény azonosítható, ezért ha a Hpt. 3. számú melléklet I.2. pontjában felsoroltak közül a szerződés tartalmazza azokat az adatokat, amelyek alkalmasak a pénzügyi intézmény beazonosítására, a szerződés megfelel a Hpt. előírásainak. A perbeli lízingszerződés az alperes beazonosítására alkalmas adatokat (cégnév, székhely, cégjegyzékszám, adószám, bankszámlaszám) tartalmazza, olyan előírás pedig a Hpt.-ben nem szerepel, hogy a 3. számú melléklet I.2. pontjában - egyebekben az értelmező rendelkezések között - felsorolt adatok mindegyikének szerepelnie kellene a pénzügyi intézmények szerződéseiben. A felperesi érvelés azért is nyilvánvalóan téves, mert a pénzügyi intézmény jogképessége, szerződéskötési képessége a Hpt. és a Ptk. rendelkezései értelmében egyaránt független attól, hogy valamely szerződésben feltüntetésre kerülnek-e a felperes által hivatkozott azonosító adatok.

A szerződéskötés során az alperes képviselőjében eljáró személyek képviseleti, aláírási jogosultságára vonatkozó szabályok megsértése is megalapozatlanul hivatkozik felperes. A perben csatolt meghatalmazásokból egyértelműen megállapítható, hogy a lízingszerződést, illetve annak módosítását az alperes képviselőjében arra jogosult, szabályszerű meghatalmazással rendelkező személyek írták alá, akiket egyébként az alperes alkalmazottaiként a Ptk. 220. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel is az alperes képviselőjének kell tekintetni. Mindezekén túl

az a körülmény, hogy alperes a szerződést teljesítette, illetve a felperesi teljesítést elfogadta, az alperes nevében a szerződést aláíró személyek eljárása Ptk. 221. § (1) bekezdése szerinti jóváhagyásának minősül, így a szerződés érvényes létrejött a képviseleti jogosultság hiányában sem tehető kérdésessé, figyelemmel arra is, a per során tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozatával alperes képviselője kifejezetten is jóváhagyta a szerződést aláíró alperesi alkalmazottak eljárását.

A perbeli deviza alapú pénzügyi lízingszerződés nem minősül a 297/2001. (XII.27.) Korm. rendelet szerinti pénzváltási tevékenységnek, tiltó jogszabályi rendelkezés hiányában pedig - amint az a 6/2013. PJE határozatból is következik - alperes szabadon köthetett olyan pénzügyi lízingszerződést, amelyben kirovó és lerovó pénznemben is megállapodtak a felek.

A szerződés X. pontja rögzíti azt, hogy elválaszthatatlan mellékletét képezi egyebek mellett a Gépjárművek és berendezések lízingszerződésének általános szerződési feltételei (ÁSZF), valamint a lízingdíj-fizetési időpontlista, amely okiratokat a felperes is aláírt. A lízingdíj-fizetési időpontlista a felperes által előadottakkal szemben kifejezetten rögzíti, hogy a finanszírozás pénzneme svájci frank, továbbá a szerződés teljes időtartamára levezeti a lízingdíj törlesztő részleteket mégpedig kizárólag svájci frankban feltüntetve. Emellett a szerződés mellékletét képező ÁSZF V.2. pontja a lízingdíj megfizetésére, V.3. pontja a fizetendő lízingdíj devizanemére és az árfolyamkockázatra, VII. pontja az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz, mindezek alapján nyilvánvalóan alaptalan az a felperesi állítás, hogy a szerződés színlelt, valójában forint alapú lízingszerződést leplez, illetve, hogy nem felel meg a lízingszerződés fogalmi ismérveinek, valamint a Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b), c) pontjaiban foglaltaknak. A 6/2013. PJE határozatban kifejtettekre is figyelemmel nem lehet kétséges, hogy a felek között a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő deviza alapú pénzügyi lízingszerződés jött létre. Egyebekben a szerződés nem minősül a Ptk. 685. §-a szerinti fogyasztói szerződésnek, így arra a Hpt. fogyasztóvédelmi rendelkezései nem irányadóak, ezért a 213. § (1) bekezdésében foglaltak sem. Ennek ellenére a Hpt. 213. § (1) bekezdés d) pontjában foglaltak az ÁSZF V.4. pontjában feltüntetésre kerültek. A szerződés megszűnésének jogkövetkezményeit pedig alperes az ÁSZF VIII.7. pontjában foglaltaknak megfelelően, jogszerűen vonta le.

A 6/2013. PJE határozatban rögzítettekre is figyelemmel, miután a deviza alapú kölcsönszerződések, illetve pénzügyi lízingszerződések a perbeli szerződés megkötésének időpontjában társadalmilag elfogadottak, ismertek és népszerűek voltak, mert az adósok számára a forint alapú kölcsönökhöz képest kedvezőbb feltételekkel biztosítottak lehetőséget kölcsön, illetve pénzügyi lízing igénybevételére, e szerződéstípus csak a körülmények szerződéskötést követő változása miatt vált az adósok számára terhessé, felperes a szerződés nyilvánvaló jóerkölsbe ütközésére is megalapozatlanul hivatkozik.

Ugyancsak megalapozatlanul állítja felperes a szerződés tisztességtelenségét, mert a szerződés egyetlen rendelkezése sem állapítja meg a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a felperes hátrányára a felek szerződésből fakadó jogait és kötelezettségeit. Az is egyértelműen megállapítható, hogy a szerződéskötéskor felperes az árfolyamkockázatról is megfelelő tájékoztatást kapott, amit aláírásával igazoltan megértett és elfogadott. A felperes állításával szemben továbbá az ÁSZF VIII.2. pontja tartalmazza a felperes felmondási jogosultságát.

Az elsőfokú bíróság 2015. június 18-án meghozott 32.G.44.894/2014/11. számú ítéletével a keresetet elutasította, felperest az alperes részére 402.000 forint + áfa perköltség megfizetésére kötelezte, továbbá megállapította, hogy a felperes költségmentessége folytán le nem rótt 482.000 forint kereseti illetéket az állam viseli.

Ítélete indokolásában a Ptk. 205. § (1) bekezdésére utalva kifejtette, a szerződéskötéshez a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezése szükséges. Önmagában az, hogy a Hpt. 3. számú

mellékletének I.2. pontjában foglalt azonosító adatok valamely szerződésben nincsenek feltüntetve, sem a szerződés létre nem jöttét, sem érvénytelenségét nem eredményezi, figyelemmel arra is, a Hpt. felperes által hivatkozott rendelkezései csak azt rögzítik, általában melyek azok az adatok, amelyekkel a pénzügyi intézményt azonosítani lehet, a szerződésben történő feltüntetésük elmaradáshoz azonban nem fűzik az érvénytelenség jogkövetkezményét. Egyebekben a perbeli szerződés alapján az alperes egyértelműen beazonosítható. Mindezekre tekintettel az azonosító adatok hiányára hivatkozással felperes a per tárgyát képező szerződések, jognyilatkozatok létre nem jöttét és érvénytelenségét egyaránt megalapozatlanul állítja.

A perbeli lízingszerződés megkötésekor az alperes nevében eljáró személyek képviseleti jogának, illetve a képviseleti jog igazolásának hiányára is megalapozatlanul hivatkozik felperes. Az alperes perbeli nyilatkozatai, valamint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, hogy az alperes szerződéses akarata valamennyi perbeli jognyilatkozat vonatkozásában fennállt. Az alperes továbbá a nevében meghatalmazottként eljáró személyek eljárását a perben tett jognyilatkozatával kifejezetten jóváhagyta, a szerződés létre nem jött, illetve érvénytelensége ezért a Ptk. 221. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel abban az esetben sem lenne megállapítható, ha az alperes nevében eljáró személyek nem rendelkeztek volna szerződéskötési, illetve nyilatkozattételi jogosultsággal.

A perbeli pénzügyi lízingszerződésben a lerovó és kirovó pénznem alkalmazása - amint arra 6/2013. PJE határozatában a Kúria rámutatott - nem minősül pénzváltási tevékenységnek, így felperes a Hpt. 5. § (2) bekezdés d) pontjára hivatkozással is megalapozatlanul tette vitássá a lízingszerződés érvényes létrejöttét.

A rendelkezésre álló adatok, így különösen a perbeli lízingszerződés X. pontjában, valamint a szerződés mellékletét képező lízingdíj-fizetési időpontlistában foglaltak alapján az is egyértelműen megállapítható volt, hogy a peres felek között deviza alapú pénzügyi lízingszerződés jött létre, így a felperes a szerződés színleltségére is megalapozatlanul hivatkozott.

Önmagában a lerovó és kirovó pénznem alkalmazása - a 6/2013. PJE határozatban foglaltakra is figyelemmel - a perbeli deviza alapú lízingszerződést nem teszi nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközővé, a lízingdíj részletek tekintetében az alperest esetlegesen megillető egyoldalú módosítási jogosultság pedig nem a jóerkölcsbe ütközés, hanem a tisztességtelenség körében értékelendő. Egyebekben a hitelezőt védő garanciák fokozottabb megjelenése az ilyen típusú szerződések esetén önmagában nem ütközik jóerkölcsbe. Ezért a szerződés jóerkölcsbe ütközése sem volt megállapítható.

A felperes maga adta elő keresetében azt, hogy mint egyéni vállalkozó kötötte meg a perbeli lízingszerződést, mégpedig a gazdasági tevékenységéhez szükséges gépek lízingbevétele céljából. Tekintettel arra, hogy a Hpt. 2. számú melléklet III. egyéb meghatározások 3. pontja értelmében fogyasztónak az önálló foglalkozásán és gazdasági tevékenységén kívül eső célok érdekében eljáró természetes személy minősül, egyértelmű, hogy a perbeli lízingszerződés tekintetében felperes a Hpt. rendelkezéseinek alkalmazása körében nem minősül fogyasztónak, így rá a Hpt. 213. §-ában foglalt fogyasztóvédelmi rendelkezések sem irányadóak. Ezért a felperes Hpt. 213. § (1) bekezdés a), b), c), d) pontjaira alapított kereseti kérelme sem vezethetett eredményre.

Miután felperes egyéni vállalkozóként gazdasági tevékenysége körében kötötte meg a perbeli lízingszerződést, a Ptk. 685. § d) pontja értelmében sem minősül fogyasztónak. A Ptk. 209/A. § (2) bekezdése ugyanakkor kizárólag fogyasztói szerződésben az általános szerződési feltételként a szerződés részévé váló, továbbá a fogyasztóval szerződő fél által egyoldalú, előre meghatározott és egyedileg meg nem tárgyalta tisztességtelen kikötés semmisségéről rendelkezik, azt is kimondva, a semmisségre csak a fogyasztó érdekében lehet hivatkozni. Ebből pedig az következik, hogy a fogyasztónak nem minősülő felperes a Ptk. 209/A. § (2) bekezdésre hivatkozással a szerződés tisztességtelenség miatti semmisségének megállapítására irányuló igényt nem érvényesíthet, a kereset ezért ebben a részében sem vezethetett eredményre. Mindezekre tekintettel a kereset

elutasításának volt helye.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak tartalma szerint az ítélet megváltoztatását, a keresete szerinti ítélet meghozatalát kérte. A perben tett korábbi nyilatkozataira utalva, azokat fellebbezési előadásként is fenntartva hangsúlyozta, miután a Hpt. 3. számú melléklet I.2. pontjában szereplő azonosító adatok nem kerültek feltüntetésre a lízingszerződésben, illetve annak megkötésekor a képviselőjében eljáró személyek személyazonosságát alperes nem igazolta, ezért a szerződéskötéskor nem voltak egyértelműen azonosíthatók, a lízingszerződés az elsőfokú eljárás során már kifejtettek szerint nem jött létre, amely hiányosság a szerződéskötés során alperest képviselő személyek eljárásának utólagos jóváhagyásával sem orvosolható. Az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta azt, hogy az alperest, illetve a képviselőjében eljárókat azonosító adatok hiánya a jogi személy szerződéskötési képességének hiányát eredményezi és ezáltal a szerződés létre nem jöttét vonja maga után.

Továbbá kiemelte, az alperes nem rendelkezik a Hpt. 5. § (2) bekezdés d) pontja szerinti pénzváltási tevékenység folytatásához szükséges engedéllyel, ami az eljárás során már előadottak szerint szintén a szerződés létre nem jöttét eredményezi, hiszen a perbeli lízingszerződés megkötése tipikus pénzváltási tevékenységnek minősül, amely engedély hiányában nem végezhető, ezzel ellentétes következtetés a 6/2013. PJE határozatból sem vonható le.

Felperes állította, az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megsértve az azonosító adatok hiányával kapcsolatos felperesi előadásokat nem bírálta el, ugyancsak nem került elbírálásra az a felperesi előadás, amely szerint a perbeli lízingszerződés konstrukciója ellentétes a lízingszerződés Hpt. 2. számú melléklete 11. pontja szerinti fogalmával, mivel a szerződés megszűnését követően alperes jogszabálysértően tart igényt továbbra is a lízingdíjra.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte lényegében helyes indokaira tekintettel. Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság helytállóan, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, hogy a lízingszerződés létrejött, az azonosító adatok hiányára, illetve a képviselői jogosultsággal kapcsolatos szabálytalanságokra hivatkozással felperes megalapozatlanul állítja ennek az ellenkezőjét, mint ahogy az a hivatkozása is minden alapot nélkülöz, hogy a perbeli lízingszerződés megkötése, illetve annak teljesítése során az alperes pénzváltási tevékenységet végzett volna. A per másodfokú tárgyalásán fellebbezési ellenkérelmét kiegészítve előadta azt is, miután a perbeli lízingszerződés nem fogyasztói szerződés, annak tisztességtelenség miatti semmisségére felperes megalapozottan nem hivatkozhat, a Ptk. 209/A. § (1) bekezdése szerinti megtámadás egy éves határideje pedig már eltelt, így a tisztességtelenségre alapított igény tekintetében annak elkésztettsége miatt is a kereset elutasításának van helye.

A fellebbezés az alábbiak szerint megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges tényállást a felperes által támadott szerződések, jognyilatkozatok létre nem jöttének, illetve érvénytelenségének megállapítása iránt előterjesztett kereseti kérelmek vonatkozásában egyaránt feltárta, és abból helytálló jogi következtetést levonva hozott az elsődleges és a másodlagos kereseti kérelmet is elutasító ítéletet, megalapozatlannak találva az elsőfokú eljárás során előadott valamennyi felperesi hivatkozást.

A fellebbezés a felperes indokainak részletes kifejtését csak a per tárgyát képező jogügyletek, illetve jognyilatkozatok létre nem jötte - az alperest, illetve a lízingszerződés megkötésekor képviselőjében eljáró személyeket azonosító adatok, valamint a pénzváltási tevékenységhez szükséges engedély hiánya - körében, továbbá azzal összefüggésben tartalmazza, hogy a keresetben állított érvénytelenségi okok közül a perbeli lízingszerződés szerinti lízingkonstrukciónak a pénzügyi lízing

Hpt.-ben rögzített fogalmába ütközését az elsőfokú bíróság nem vizsgálta. Egyebekben a fellebbezés csak utalt az elsőfokú eljárásban tett felperesi nyilatkozatokra, amelyeket az elsőfokú bíróság ítéletében az indokok Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti részletes kifejtésével elbírált. Erre tekintettel azokban a kérdésekben, amelyekre nézve a fellebbezés részletes érvelést nem tartalmaz, a Fővárosi Ítéltábla is csak arra utal, hogy maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtett jogi álláspontját. E körben az ítélet indokolása csak annyiban szorul kiegészítésre, hogy a tisztességtelenség miatti érvénytelenségre alapított kereseti kérelem elutasítása az azzal összefüggésben a másodfokú eljárásban előterjesztett alperesi elévülési kifogásra tekintettel is helytálló.

Miután az elsőfokú eljárásban már részletesen előadottakhoz képest újdonságot a felperesi fellebbezés sem tartalmaz, a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben előadottakra nézve is mindenekelőtt rögzíti, hogy teljes mértékben osztja az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtett jogi álláspontját. A fellebbezésben írtakra figyelemmel az alábbiak kifejtését tartja szükségesnek.

A fellebbezésben előadottakkal szemben a Hpt. 3. számú melléklet I.2. pontjában szereplő azonosító adatok hiányával kapcsolatos felperesi előadásokat az elsőfokú bíróság elbírált, ítélete indokolásában részletesen kifejtve, hogy a felperes által előadottak e körben miért nem szolgálhatnak alapul sem a szerződés létre nem jöttének, sem érvénytelenségének megállapítására. Ebben a tekintetben tehát a fellebbezés nyilvánvalóan megalapozatlan.

Az alperes nevében a perbeli lízingszerződés megkötésekor eljáró személyek képviseleti joga, személyazonossága szerződéskötéskori igazolásának hiánya a fellebbezésben előadottakkal szemben ugyancsak nem szolgálhat alapul olyan következtetés levonására, hogy a felek között a szerződés „az alperes szerződéskötési képessége hiányában” ne jött volna létre. A rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján nem kétséges, hogy az alperes képviseletében eljáró személyek a szerződés aláírására szabályszerű meghatalmazással rendelkeztek alperestől, így nem minősülnek álképviselőknek.

A Ptk. 221. § (1) bekezdése alkalmazása körében kialakult bírói gyakorlat szerint továbbá a képviselt részéről az álképviselő eljárásának jóváhagyása nincs alakszerűséghez kötve, eltérő jogszabályi rendelkezés hiányában a jóváhagyás szóban, írásban, illetve ráutaló magatartással is történhet. A perbeli esetben alperes azon túl, hogy teljesítette a szerződésben vállalt kötelezettségeit, ami ráutaló magatartásként önmagában a képviseletében aláíró személyek eljárásának jóváhagyásaként értékelendő, a szerződést nevében aláírók eljárását utóbb kifejezetten jóváhagyta. Erre tekintettel a szerződés létrejötté a felperes és az alperes között abban az esetben is megállapítható, ha a szerződést alperes nevében aláíró személyek álképviselőnek minősülnének.

A bírói gyakorlat nem tekinti jogszabályba ütközőnek a pénzügyi lízingszerződésbe foglalt azon kikötést, amely a lízingszerződés futamidő lejárta előtti, a lízingbe vevőnek felróható rendkívüli megszűnése esetén a lízingbe adót feljogosítja arra, hogy visszakövetelje a lízingtárgyat és a hátralékos lízingdíjra is igényt tartson azzal, hogy a visszakövetelt lízingtárgyat a piaci forgalomban értékesíti és a befolyt vételár összegével a lízingbe vevő hátralékos lízingdíjtartozását csökkenti. Ebben az esetben ugyanis a lízingbe adó valójában a biztosítéki szerepet betöltő lízingtárgyból annak eladása útján az elmaradt hátralékos lízingdíjból eredő kártérítési igényét elégíti ki (BDT2001.388.; BH1996.257.; BH1998.496.).

A perbeli esetben a lízingszerződés azonnali hatályú felmondással történő megszűnését követő elszámolás szabályait tartalmazó alperesi ÁSZF 9. pontja a visszavett lízingtárgy értékesítéséből befolyó vételárral történő elszámolási kötelezettséget ír elő alperes számára a felperes irányában, ami a kifejtettek szerint nem ütközik jogszabályba. Erre tekintettel megalapozatlanul állítja felperes

azt, hogy a perbeli lízingszerződés nem felel meg a pénzügyi lízing Hpt.-ben meghatározott fogalmának.

Ezzel összefüggésben megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, a rendelkezésre álló bizonyítékokból megállapíthatóan felperes a lízingszerződés mellett az ÁSZF-et is aláírta, továbbá a lízingszerződés VIII.2. pontjában úgy nyilatkozott, a szerződés aláírásával elismeri azt, hogy a szerződéskötést megelőzően az ÁSZF-et átvette, elolvasta, annak tartalmát külön aláírása nélkül is kifejezetten elfogadja és magára nézve kötelezőnek ismeri el. Mindezek az adatok azt bizonyítják, hogy a szerződéskötést megelőzően alperes lehetőséget biztosított felperes számára az ÁSZF tartalmának megismerésére, azt a szerződés aláírásával a felperes kifejezetten elfogadta, így módon a Ptk. 205/B. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek teljesülése folytán az ÁSZF a szerződés részévé vált.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - indokolását részben kiegészítve - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján mérlegeléssel megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére, míg a felperes költségmentessége folytán le nem rótt jogorvoslati illeték viseléséről a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2016. június 21.

Dr. Tibold Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Felker László s.k.
s.k.
előadó bíró

Levek Istvánné dr.
bíró